

Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν μεταμέλειαν ἐπὶ τῆς γῆς· οὕτω σώζονται αἱ ἀπωλωλυταὶ ψυχαὶ ἐν τῷ κόσμῳ, αἵτινες, αὐξηθεῖσαι διὰ τοῦ ἐλέους, μεγαλύνονται διὰ τοῦ ἔργου.

K.

ΤΕΛΟΣ

PIERRE VALDAGNE

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ

Ἐπιπτε ραγδαία βροχή, ἐνῶ ὁ Πέτρος Νερούλης ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Σταθίου. Ἐτουρτούριζε· τὸ λινὸν καὶ λεπτὸν παντάλονι του ἦν ἀκατάλληλον ἵνα προφυλάξῃ τὰς ἰσχνὰς κνήμας του ἀπὸ τοσοῦτου ψύχους· τὰς χεῖράς του μελανὰς καὶ παγωμένας πλέον ἐτριγγεν εἰς τὸ στήθος του περιτυλίσσων αὐτὰς διὰ τῶν ἄκρων τοῦ ἐπενδύτου του, ρυπαροῦ καὶ διατρήτου. Τὴν κεφαλὴν του ἐκάλυπτε πῖλος μὴ διατηρῶν σημεῖα τοῦ πρώτου σχήματος ἢ χρώματός του. Ἐστρε βραδέως τοὺς πόδας περιβεβλημένους ὑποδήματα λίαν κομψά, περισυναγαγὼν αὐτὰ ἐν τῇ ὁδῷ, τὰ ὅποια ἄλλοτε θὰ ἐπεδείκνυν ἐν αὐταρεσκείᾳ ὁ πρῶτος κάτοχός των ἐν περιλαμπῇ αἰθοῦσῃ χοροῦ.

Ὁ Πέτρος Νερούλης ἐπλάνητο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τυχαίως. Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει, διότι ἦν ἤδη ἡ ἕκτη ὥρα τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. Ἀπὸ πρωῒας, ὡς ἔκαμε καὶ τὴν προτεραίαν καὶ τὴν πρὸ ταύτης, ἔτρεξε δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἀναζητῶν ἐργασίαν ἀλλὰ δὲν εὗρεν. Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν εἶχε τρία μόνον πεντάλεπτα εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ τὴν αὐριον θὰ ἔμενε χωρὶς κατοικίαν, διότι ὁ οἰκοδεσπότης τῆς τρύπας του, ἐπειδὴ δὲν ἐπληρῶνετο, ἤθελε τὸν ἀποβάλλει.

Ὁ Πέτρος Νερούλης δὲν εἶχε φίλους· ἦτο σκαῖός· ἐφαίνετο ὑπερήφανος καὶ δὲν ἔπινε, διότι πράγματι ὁ οἶνος τὸν ἐβλαπτεν. Ἦτο ἀναιμικός, καταβεβλημένος ἤδη, μόλις εἰκοσιτριετής, ἐκ τῶν πολλῶν στερήσεων καὶ τῆς κοπιώδους ἐργασίας.

Παιδίον ἔκθετον, οὐδεμίαν ἐτήρησεν ἀνάμνησιν τῆς νεότητός του. Τοῦτο μόνον ἐνθυμεῖτο ὅτι, ὀκταετὴς τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ τῆς πείνης βιαζόμενος ἐξετέλει τὸ ἔργον μικροῦ ἀχθοφόρου εἰς τὴν ἀγοράν. Εἰς καὶ νὺν ἐργαστήριον ποτὲ δὲν ὑπῆρξε μαθητευόμενος καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν ἔργον ἐγνώριζε. Τὸν μετεχειρίζοντο διὰ τὰς βαναυσότητας ἐργασίας, ὅταν ἐτύγχανε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσι. Τὰ κόκκαλά του ἔτριζον ἐκ τοῦ βάρους τῶν φορτίων, ὅτε δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν καλύβην του ἐπιπτε κατάκοπος καὶ βήχων ἐπὶ τοῦ στρώματός του χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε.

Ἦδη δέ, καὶ ἡ εὐτελής αὕτη ἐργασία ἢ ὅποια τοῦ κατέστρεφε τὴν υγείαν, δὲν ὑπῆρχε. Στους πέντε δρόμους καὶ μὲ τρεῖς πεντάρας! Καὶ ὅμως ἦτο τίμιος καὶ ἡγάπα τὴν ἐργασίαν ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν εἶχε τακτικὴν καμμίαν. Μ' ὅλα δὲ ταῦτα τὸ πρόσωπόν του οὐδὲν παρὰ πονον ἐξέφραζεν,

ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο ἡρεμὸν καὶ γλυκὺ· εἶχε γεννηθῇ νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως.

Ὁ Πέτρος, ἄλλως τε, ἦτο δειλὸς καὶ ἐκ πρώτης ὕψεως δὲν ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην· ἐλάλει σιγᾷ, ἦτο ὑπερήφανος καὶ δὲν ἐπροκάλει τὴν συμπάθειαν. Εἰς τὴν πρώτην γενομένην αὐτῷ ἄρνησιν ἀπεμακρύνετο ἐπὶ πλέον ἀπελπιζόμενος. Ἦτο φιλάσθενος, καχεκτικός καὶ ἄσχημος, πολὺ ἄσχημος. Τὸ ὄχρὸν καὶ ὀστεῶδες πρόσωπόν του ἔφερεν ἵχνη χοιράδων καὶ ὀλίγας τρίχας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐσπαρμένας. Ἐκρύπτετο πάντοτε ὥσάν εἰ ἐγνώριζε τὴν ἀσχημίαν του. Τὰ ὄμματα τοῦ ὅμως ἀντανέκλων καλοκαγαθίαν μεγάλην· οὐδένα ποτὲ ἐμίσησεν ἢ ἐφθόνησεν.

Κάποτε ὅμως, ὅταν ἐβλεπε νὰ διέρχεται πρὸ αὐτοῦ χαριτωμένον ζῴγιον, ἐλυπεῖτο, διότι αὐτὸν μέχρι τοῦδε δὲν τὸν ἠγάπησαν. Καὶ βέβαια ποῖος ἤθελε τὸν ἀγαπήσῃ; ποῖος ἤθελε νὰ βλέπῃ τόσῳ χλωμὴν μορφήν καὶ ν' ἀκούῃ πάντοτε ἐκείνον τὸν αἰώνιον βήχά του; Αὐτὸς βέβαια θὰ ἦτο τρυφερός, ἀφωσιωμένος, καλός, πολὺ καλός, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα δὲν θέλουν τέτοιους ἀνδρας.

Καὶ ἐβάδιζε κατὰμονος διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν, ψυχόμενος ὑπὸ τοῦ κρύους καὶ βλέπων τὴν σκιάν του σχηματιζομένην ὑπὸ τῷ ἀεριόφωτῳ ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν τείχων ὅτε δὲ κατὰ γῆς, καὶ πάντοτε ἀκολουθοῦσαν αὐτόν.

— Μπα! ἔλεγε μεγαλοφῶνως, τί κουτὸς ποῦ εἶμαι. Ἐπρεπε νὰ μεθύσω, τοῦλάχιστον θὰ ξεχνοῦσα τῆς λύπαις μου.

Εἶτα ἐσκέφθη τὰ τρία πεντάλεπτά του καὶ μειδίαμα θλιβερόν ἀνῆλθεν ἐπὶ τὰ χεῖλιά του. Ἐστῆ. Ποῦ ἦτο; Εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Φιλελλήνων*. Ἐὰν ἔστρεφε δεξιᾷ θὰ ἐβάδιζε πρὸς τὴν *Πλάκα*, ὅπου ἦν ἡ τρώγλη του· θὰ ἐκοιμάτο ἀκόμη ἀπόψε. Αὐριον ὅμως; Αὐριον πάλιν ἤθελεν ἐπαναρχίσει τὰς ἀναζητήσεις του, θὰ ἐφύλαττε τῆς τρεῖς πεντάρας του· ἄλλως τε δὲν ἐπείνα ἐκείνην τὴν ἐσπέραν.

— Ἄν ὅμως ἐχρίνιζε, ἐσκέφθη, θὰ μ' ἔπερναν νὰ καθαρίσω τοὺς δρόμους.

Καὶ ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι καὶ τι ἦτο πλησίον του καὶ τὸν ἐπερίμενε. Διέκρινεν ἐν τῷ σκότει καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο κύων. Τότε ἐνθυμήθη ὅτι πρὸ πολλοῦ ὁ κύων· οὗτος τὸν ἠκολούθει. Κατ' ἀρχὰς δὲν τὸν ἐπρόσεξε, συντετριμένος, ὡς ἦτο, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας του.

Τώρα, ἐβλεπεν ἕνα ζῶον κάθυγον, μὲ τὰ μακρὰ ξανθὰ μαλλιά του κολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματος, τὰ ὅσα κάτω, καὶ μὲ ὕψος κλαυθμηρόν καὶ ἀξιοθρήνητον.

Ἦν μικροῦ ἀναστήματος καὶ ἐσπευδεν ἀκολουθῶν τὰ βήματά του· ἰστάμενος ὅτ' ἐκείνος ἴστατο καὶ ἐπαναρχίζων τὸν δρόμον του ὅτε καὶ αὐτός.

Ὁ κύων, τὴν οὐρὰν ἔχων κάτωθι τῶν σκελῶν, ἤγειρε τὰ παραπονετικὰ ὄμματα του καὶ τὸν παρετήρει πλήρως θλίψεως.

— Κακόμοιρο! τί ἀνόητο ποῦ εἶσαι γὰρ ν' ἀκολουθῇς ἕναν ἄνθρωπον σὺν ἐμέ! Καὶ γὰρ, καὶ σὺ, εἴμαστε στὴν ἴδια κατη-

γορία, βλέπεις. Ἐλα πήγαινε, πήγαινε γὰρ τι μὲ κάνεις καὶ λυποῦμαι...

Καὶ τὸν ἀπώθησε διὰ τῆς χειρός. Ὁ κύων ἐστάθη, πάντοτε πρὸς αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεὶ βλέπων. Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε τι ἐπιπληκτικὸν καὶ παραπονετικόν. Μετὰ τινὰ βήματα ὁ Πέτρος ἐστράφη νὰ ἴδῃ, καὶ ὁ κύων ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Ἄς δούμε, εἶπε, τί ζητάει τοῦτο τὸ σκυλάκι ἀπὸ μένα. Πρέπει νὰ μάθῃς, καὶ ὅμως, πῶς ἐγὼ νὰ φάω ψωμί δὲν ἔχω καὶ πῶς αὐριο θὰ κοιμηθῶ στοὺς δρόμους. Τὰ σκυλιά δὲν ἐγίνηκαν γὰρ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχεῖς, τὸ ξέρεις; Λαίπὸν πήγαινε, φεύγα γιὰτί, ἂν κἀθήμαι ἔτσι καὶ σὲ κυτᾶζω, δὲν θὰ μοῦ βσταῇ ἡ καρδιά καὶ θὰ σὲ πάρω.

Εἰς τὴν λάμπιν ὅμως τοῦ ἀεριόφωτος, ὁ Πέτρος διέκρινε καὶ τι λάμπον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ζώου, ὑπὸ τὰς καθύγρους τρίχας του. Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐπὶ τοῦ περιδεραίου τοῦ κυνὸς θὰ ὑπῆρχε γραμμένη ἡ διεύθυνσις τοῦ κυρίου του. Θὰ τὸ ἐπῆγαινε καὶ πιθανὸν νὰ τοῦ ἐδίδαν καὶ τι γὰρ τὸν κόπον του.

Ἰσως 10 καὶ 20 μάλιστα δραχμάς. Θὰ ὑπῆρχε βέβαια καμμία εἰδοποίησις εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Τότε ὁ Πέτρος τὸ ἐφώνασε. Δειλόν, φοβούμενον ἔτι, τὸ ζῶον ἐπλησίασε· ἐκίνοι σιγαλὰ τὴν οὐρὰν του μὴ γνωρίζον ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο καλὸς καὶ δὲν θὰ τὸ ἐκτύπα. Ὁ Πέτρος τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐζήτην ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ περιδεραίου του.

Ἦτο πολὺ κομψὸς ὁ λαίμοδετός αὐτός· βελουδὸν κόκκινον μὲ τρία ἀργυρὰ μικρὰ κωδωνία. Εἰς τὸ μέσον εὐρίσκετο προσηρητημένη μικρὰ, ἀργυρὰ ἐπίσης, πλάξ φέρουσα χαραγμένον εἰς κομψὰ γράμματα τὸνομα τοῦ κυνός. «Ἐανθούλα».

— Ἄ εἰσαι σκυλίτσα, εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀποθέσῃ πάλιν κατὰ γῆς, ὅτε ἠσθάνθη ὅτι τὸ ζῶον ἠύχαριστεῖτο ἐκ τῆς σχετικῆς θερμότητος τῆς ἀναπτυχθείσης ἐκ τῆς προστριβῆς του πρὸς τὸ σῶμά του. Τὸ βλέμμα τῆς κυνὸς συνῆντησε καὶ πάλιν τὸ τοῦ Πέτρου... οἱ δύο δυστυχεῖς φάνηκεν ἡννοήθησαν καὶ ἀντήλλαξαν ἀγνοῶ τινὰ ὑπόσχεσιν ἀγάπης, βοηθείας, καὶ ὑποστηρίξεως διὰ τὴν τόσῃ πικρὰν ζωὴν. Ὁ Πέτρος τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ταχὺς ἤδη ἐσπευδεν εἰς τὸ κατάλυμά του ὅπως θερμάνῃ καὶ θρέψῃ τὴν ριγοῦσαν φίλην του.

Ἐτρεχε καὶ σιγαλὰ, σιγαλὰ, ὡμίλει.

— Καὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς! γιὰτί ὄχι; Θὰ μοῦ κάμῃς συντροφικὰ. Δὲν εἶσαι πολὺ μεγάλη καὶ δὲν θὰ τρῶς πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ἔπειτα εὖ θὰ μ' ἀγαπήσῃς... δὲν θὰ βλέπῃς ἂν τὰ ρούχά μου εἶναι φτωχικά· ὁ σκύλος πάντα τὸν ἀφέντη του ἀγαπᾷ, δὲν θὰ σοῦ φαίνωμαι ἄσχημος. Τί καλὰ, τί καλὰ, θὰ ἔχω κάποιον ποῦ θὰ τοῦ μιλῶ· δὲν θὰ ἦμαι μόνος, κατὰμονος μὲ τὴν δυστυχία μου. Νόστιμο κι' αὐτό, μοῦ φαίνεται ποῦ μοῦ δίνει θάρρος... Ἐανθούλα!

Ἡ κύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκί-

νησε τὴν οὐρανὸν της. Προστατευομένη ἤδη ἐφαίνετο εὐτυχής. Τὸ ἐνστικτὸν τὴν ὠδήγησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο καλός.

— Καμμὶὰ μέρα, σκυλίτσα μου, θὰ μοῦ γεννήσῃς καὶ μικρά, ἔ, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ τᾶχω σὰν οἰκογένειά μου, γκατὶ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀποκτήσω ἄλλην.

Ἐγέλα ἤδη καὶ ἡστεινέτο μὲ τὴν σκυλίτσα του, διότι τὸ εἶχεν ἀποφασίσει πλέον. Τὴν ἐπῆρε, ἀφοῦ οἱ κύριοί της, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ φαινόμενα ἦσαν πλούσιοι, τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει.

Μὲ τὰ τρία πεντάλεπτά του ἡγόρασε ψωμί· ἔφαγεν ὀλίγον αὐτός, ἔδωκε καὶ τῆς Ἐκνθούλας ἡ ὁποία ἀπεκοιμήθη κατὰ κοπος πλέον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ ζωὴ τοῦ Πέτρου ἤρχιζε νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον τι. Τὴν ἐπαύριον ἐγερεθῆς τῆς κλίνης εἶδε τὴν Ἐκνθούλαν σκιρτῶσαν ἐκ χαρᾶς, τρέχουσαν ἄνω καὶ κάτω, ἐρευνῶσαν εἰς πᾶσαν γωνίαν ἵνα λάβῃ γνωριμίαν τῆς νέας κατοικίας της. Τὴν ἐκάλεσε· δι' ἐνὸς πληθήματος αὐτὴ ἔσπευσε, ἐκάθισε παρ' αὐτῷ καὶ τῷ ἔλειχε τὸ πρόσωπον. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Πέτρος εὗρεν ἐργασίαν. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἀπεδίωξαν καὶ ἐκεῖθεν, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε πλέον θάρρος καὶ ἐπέμεινε, ἕως οὗ τέλος τὸν ἐδέχθησαν. Ἐσκέπτετο ἤδη ὅτι δὲν ἦτο μόνος καὶ ἐφρόντιζε καλλίτερον. Εἶχεν οἰκογένειαν. Ὁ Πέτρος ἦν εὐτυχής. Σχολάζων τὴν ἔκτην ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ἔτρεχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀμέσως, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ σκυλίτσα του τὸν ἐπερίμενε, ἀνυπόμονος νὰ ἐξέλθῃ, τρελλή διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, πηδῶσα περὶ αὐτὸν καὶ ἐκδηλοῦσα τὰ φιλικὰ της αἰσθημάτων. Τόσφ καλὸς ἦτο πρὸς αὐτήν, τόσφ γλυκὺς, ὥστε ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους τὴν ἐκράτει εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς ὠμίλει ὁ δυστυχὴς Πέτρος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε φίλους. Ἐφθάνον αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ ἔαρος καὶ ὁ Πέτρος ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ὑπόσχεσιν δοθεῖσαν πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν φίλην του.

Ἐσκέφθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κοινὸν περίπατον, ἔξω εἰς τοὺς Στύλους.

— Εὐρεῖς, Ἐκνθούλα μου, τῆς ἔλεγε, σήμερα θὰ πᾶμε περίπατο μαζὺ μὲ τὸν καλὸ κόσμον· θὰ δώμῃς ὠραία φορέματα, ὠραίας κυρίας, ἀμάξας καὶ τόσα ἄλλα πράγματα. Ἐὰν θὰ τρέχῃς ἐμπροστὰ μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα τὰ στολισμένα σκυλάκια, στοιχηματίζω πῶς δὲν θὰ ἦσαι ἡ περὶ ἄσχημη. Ἐκεῖ θὰ λάμπῃς ὅχι ὅπως ἐστὴν γειτονιά μας ποῦ ὅλοι οἱ σκύλοι εἶνε λερωμένοι. Καὶ γὰρ θὰ ἦμαι εὐχαριστημένος. Θὰ σοῦ εὐρῶ καὶ ἕνα σύζυγον. Ἐ; Τί λές;

Καὶ ἡ Ἐκνθούλα αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν εἰς μέρη ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ της, ἤρξατο ἐκδηλοῦσα τὴν χαρὰν της διὰ σκιρτωμάτων καὶ ὕλακων.

Ἐφαίνετο ὡς ἀριστοκρατικὴ κυρία εἰς τὸν κύκλον της.

Ὅλοι τὴν ἐθαύμαζαν. Ὁ δὲ Πέτρος Νερούλης μὲ τὰ ἐορτάσιμα ἐνδύματά του ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὅπως πάντοτε εἶνε εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν.

— ὦ, τί κομψὸν σκυλάκι! ἐπανελάμβανον πάντες.

Πόσον ἡὐχарιστεῖτο ὁ Πέτρος! Γέρων τις κύριος, σοφὰρὸς τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, πλούσιος ὡς ἐφαίνετο, κρατῶν ἀπὸ κομψῆς ἀλύσσεως δεδεμένον μέλαν κυνάριον, τῷ ἀπέτεινε μάλιστα καὶ τὸν λόγον.

Ἄλλ' αἶφνης ἀποτόμως γραῖα τις κυρία καὶ καλοενδεδυμένη ἐγερεθῆσα ἀπὸ τοῦ καθίσματός της ἐπλησίασε τὴν Ἐκνθούλαν. Ἐκλινε πρὸς αὐτὴν ὀλίγον, τὴν ἐξήτασε καὶ εἶτα τὴν ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός της. Τὸ κυνάριον ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν δισταζόν, εἶτα μετὰ μεγάλῃς πράγματι χαρᾶς ἔσπευσε πρὸς τὴν γραῖαν κυρίαν, ἐκδηλοῦν διὰ μυρίων σημείων τὴν εὐχαριστήσιν του.

— Μπα! εἶνε ἡ σκυλίτσα μου, εἶνε ἡ Ἐκνθούλα μου.

Ὁ Πέτρος κάτωχρος ἐπλησίασε.

— Αὐτὴ ἡ σκυλίτσα, ἡρώτησεν ἡ κυρία, εἶνε μαζὺ σας;

Ὁμίλει μὲ τρόπον ὑπερήφανον καὶ περιφρονητικόν. Τὰ ὄμματα της, χρώματος μολύβδου νεωστὶ ζεσθέντος, ἔλαμπον εἰς τὴν κάτισχον καὶ κιτρίνην ὄψιν της.

Ὁ Πέτρος ἠνώνησεν ὅτι θὰ τοῦ ἔπερναν τὴν Ἐκνθούλα του.

— Αὐτὸ τὸ σκυλί, κυρία, εἶνε δικό μου, εἶπε, τώρα θὰ τὸ δῆτε.

Τὴν ἐφώνασε. Αὐτὴ δ' ἔτρεξε σείουσα τὴν οὐρανὸν της.

— Αὐτὴ ἡ σκύλα εἶνε δική μου, κύριε. Εἶδες πῶς ἄμα τὴν ἐφώνασα εὐθὺς ἔτρεξ' ἐπάνω μου; Τὴν ἔχω χάσει ἀπὸ τὸν χεῖμῶνα, τὸν Δεκέμβριον μῆνα. Μοῦ τὴν ἔχεις κλέψει, δὲν μὲ μέλει! Τὴν εὗρηκα θὰ τὴν κρατήσω.

— Τὴν ἔχω κλέψει! ἐψιθύρισε καὶ παρηγόρησε βλοσυρὸς τὸ ταλαίπωρον ζῶον, τὸ ὅποιον ἴσως ὑπέθετεν, ὅτι ἡ πλουσία κυρία καὶ ὁ κάμπωχος ἐργάτης, ἤθελον εἰς τὸ εἶξῃς, συνεννοούμενοι, φροντίζουν περὶ αὐτοῦ ἀμφοτέροι.

— Κλεμμένη! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος...

Περίξ αὐτῶν ἐσχηματίσθη κύκλος περιέργων.

Ὁ Πέτρος ἐνόησεν ὅτι ὅλοι οἱ ἐκεῖ συνηγμένοι ἡσθάνοντο ποιᾶν τινα ἐχθρότητα κατ' αὐτοῦ. Καὶ οἱ καλοενδυμένοι αὐτοὶ κύριοι καὶ αἱ κομψαὶ κυρίαι θὰ ἔλεγον ὅτι ἀδύνατον νὰ ἔχῃ δικαίον ἐκεῖνος ὁ ζήτουλας. Καὶ ἐπὶ τέλους ἦν ἀληθές! Ἡ Ἐκνθούλα δὲν ἦτο ἰδική του... Νὰ τὴν πάρῃ διὰ τῆς βίας; Ἀδύνατον· θὰ τὸν συνελάμβανον. Νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐκεῖ; ἔτι πλέον ἀδύνατον... Ὅχι! Ὅχι! πῶς νὰ ζήσει κατὰμονος ἄνευ τῆς ἐλαχίστης του παρηγορίας.

Καὶ ἐπειδὴ ἦν αὐτὸς ἀγαθός, ὑπέθετεν ὅτι καὶ ἡ γραῖα ἐκείνη κυρία θὰ ἦν ὁμοία του, καὶ τὴν παρεκάλεσε θερμῶς μὲ δακρυθρότους ὀφθαλμούς:

— Κυρία, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγε, ἀφήσετέ την εἰς ἐμέ. Θὰ τὴν κάμω εὐτυχῆ, θὰ τὴν περιποιῶμαι. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ γιὰ μέ. Εἶνε σὰν παιδί μου. Εἶνε φίλος μου,

ὁ μόνος μου φίλος. Ἀφήσετέ την εἰς ἐμέ, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ γραῖα κυρία ἤρχισε νὰ γελᾷ. Ὁ Πέτρος ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς θερμωτέρας:

— Κυρία, σεῖς τὴν εἶχατε χαμένη καὶ δὲν ἐπεθάνατε, ἐγώ, ἂν μοῦ τὴν πάρετε, θὰ πεθάνω.

— Ἀκούσατε, κύριε, δὲν ἀγαπῶ τὰ σκάνδαλα. Μὲ τῆς φωναῖς σας ἤλθε τόσος κόσμος δίπλα μας, καὶ μὲ δὲν μ' ἀρέσει. Ἄν δὲν μ' ἀφήσῃς ἡσυχῇ, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν ἀστυνομία, καὶ ἐκεῖ θὰ μὰς ξεδιαλύνουν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐεύρουν ποῖα εἶμαι καὶ ἂν συνειθίζω νὰ κλέβω τὰ σκυλιὰ.

Χωρὶς νὰ στρέψῃ καὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ Πέτρος ρήξας κραυγὴν ἔφυγε.

Ἐπλανήθη ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, ὀμιλῶν μεγαλοφώνως, καὶ κλαίων. Ἄμα ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον του. Τὰ πάντα τῷ ἐφάνιντο ἀψύχα. Ἡ χαρὰ του, ἡ μόνη του ἐπὶ γῆς χαρὰ, ἀπῆλθεν.

Καὶ ἦτο τόσφ ζωηρά, τόσφ ζωηρὰ ἡ σκυλίτσα του, ἡ Ἐκνθούλα του τόσφ καλὰ ἔπαιζε καὶ ἐγαύγιζε, ὥστε ἡ πτωχὴ του κατοικία ἐφαίνετο πλήρης χαρᾶς. Καὶ τώρα τίποτε, τίποτε, τίποτε. Ἡ σιωπὴ, τὸ κενόν. Ἀγῶρις ὁ Πέτρος ἔλαβεν ἐν χαλύβδινον τρύπανον.

Χωρὶς τὸ ἐλάχιστον νὰ διστασῇ, μετὰ βίαις τὸ ἐνέπηξεν εἰς τὸ στῆθός του.

Ἐρρηξεν κραυγὴν καὶ ἔπεσε νεκρός.

Δύο ἡμέρας ἔπειτα, δυσάρεστος ὁσμὴ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν γειτόνων. Ἀνεμνήσθησαν ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν εἶδον τὸν Πέτρον, καὶ ἐξεπλάγησαν διὰ τοῦτο, διότι τὸν ἐγνώριζον πάντοτε ἀκριβῆ εἰς τὰς ἐξεις του. Οὐδ' ὁ κύων του αὐτός ἐγαύγιζε πλέον. Ἐζήτησαν πληροφορίας ἀπὸ τοῦ μάστορὸς του ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος ἐγνώριζε τι.

Ἀπεφάσισαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν ἀστυνομόν.

Ὅτε οὗτος εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τὸν ἡκολούθει καὶ εἰς κύων. Πάντες ἀνεγνώρισαν τὴν Ἐκνθούλαν. Ἐφαίνετο ἀσθμαίνουσα καὶ μετὰ μακρὸν δρόμον.

Εὐθὺς, ἄμα ἠνοιχθὴ ἡ θύρα, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀψύχου σώματος τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ἀμέσως ἀπεσύρθη ὀπίσω ὕλακτοῦσα πλήρης θλίψεως.

Διέφυγε τῆς κυρίας της τὴν φορὰν ταύτην ἐκουσίως, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ἡσθάνετο ὅτι ἦτο ἡ μόνη χαρὰ.

Ἄμα ὡς ἡδυνήθη ἐγκατέλειψε καὶ τὰ σακχαρωτὰ καὶ τὰ γλυκίσματα μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἔτρεφεν ἡ παλαιὰ κυρία της, καὶ τόσον ὑπερήφανος, προτιμήσασα τὸν ἀπλοῦν ἄρτον καὶ τὰ τρυφερά παιγνίδια τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πτωχοῦ φίλου της.

Ἐπέστρεψε πολὺ ἀργά. Ὁ Πέτρος ὁμῶς ἀπέθανε πολὺ ὀγρήγορα. Τὴν ἐπαύριον ἡκολούθησε τὸ φέρετρον καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ἀφήσωσιν ὕλακτοῦσαν λυπηρότατα ἄνωθεν τοῦ νεοσκαφοῦ τάφου, ὅπου ὁ Πέτρος ἀνεπαύετο.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Αἰσώπου